

HỒI THỨ BA MƯƠI SÁU
SẮP BÀY MỜI MỘC

Sự xuất hiện của Đơn Cung thật phải nói là một điều kinh dị ngoài tưởng tượng...

Con chó nường đột nhiên mất tích...Hai chiếc thây người xuất hiện dưới bệ thờ...những chuyện đó làm cho người dễ dàng mọc ốc...

Bây giờ đến việc một con người mới thấy chết nằm lạnh ngắt đấy, lại vụt hiện ra trước mặt để nói chuyện ới mình, điều đó quả đã làm cho Kim Vô Vọng tái mặt :

Đơn...Đơn Cung ! Người...người.

Giọng nói của con người mà bất cứ trong trường hợp nào cũng vẫn lạnh băng băng, thế nhưng bây giờ đã thoáng hơi run rẩy...

Đơn Cung bật cười :

- Đúng, ta là Đơn Cung. Người nhận ra ta rồi chứ? Lúc này, khi người còn sống, người đã thấy thi thể của ta, lúc đó chắc người đâu có ngờ nhỉ? Người đâu có ngờ khi chết rồi ta lại có thể gặp nhau !

Kim Vô Vọng cắn răng...Cho dù vững vàng cách mấy, sự việc diễn ra kỳ dị bất buộc phải hoang mang...

Không thể dừng được nữa Kim Vô Vọng quay nhanh lại dòm xuống bệ thờ...

Hai chiếc thây vẫn nằm y chỗ cũ...

Như chợt nhớ ra điều gì, Kim Vô Vọng xoay mình trở lại...

Nhưng không còn kịp nữa, bàn tay đen như móc sắt của Đơn Cung đã chớp lên...

Kim Vô Vọng từ từ quỵ xuống...

Tuy bị điểm vào huyết đạo làm cho thân thể rã rời quỵ xuống nhưng thần trí hãy còn minh mẫn, Kim Vô Vọng trợn mắt thét lên :

- Vương Lâm Hoa...

Đưa tay gỡ nhanh lớp hóa trang, Vương Lâm Hoa quay lại cười sằng sặc :

- Giỏi, Kim Vô Vọng, khá đấy. Tuy nhiên, khi nhận ra ta thì đã quá muộn rồi!

Kim Vô Vọng gằn gằn :

- Ta thua người mất mấy giây !

Vương lân Hoa cười :

- Chuyện đó người đừng có trách mình làm chi, trong hoàn cảnh này chỉ chậm vài giây là khá lắm rồi. Có kẻ sợ còn phải ngắt đi là khác.

Ngay lúc đó, từ trên nóc miếu nổi lên giọng cười hô hố :

- Thật là tuyệt ! Con người làm cho người ta khủng khiếp, ngày nay vẫn bị người ta làm khủng khiếp như thường !

Cùng với câu nói, người trên nóc miếu thòng xuống một vật đen đen, theo sợi dây dài : Con chó nường !

Thì ra, mãi lo tìm người ẩn nấp, khi mới bước vào miếu, Kim Vô Vọng bất ý không thấy một sợi dây kềm thật nhỏ cột sẵn trên lưng con chó và đầu dây căng lên nóc miếu...

Và nhất là trong bóng tối lơ mờ khi phát hiện hai chiếc thây người đã làm cho Kim Vô Vọng càng không để tâm được vào chi tiết nhỏ nhặt, do đó người ẩn trên nóc miếu kéo con chó lên một cách em rơ.

Tất cả sự việc từ hỏ đến lớn đều nhằm một mục đích dàn cảnh ma quái để khủng bố tinh thần, để đối phương bất ý dễ dàng hạ thủ. Giả như người khác, có lẽ họ còn kéo dài cái trò ma quỷ ấy ra để cho đã cái công sắm sửa, nhưng với Kim Vô Vọng thì họ không dám. Vì đối với Kim Vô Vọng, cái quay đầu nhìn trở lại hai cái xác trong miếu, đã là một hành động sơ xuất có một không hai rồi. Nếu thêm một tích tắc nữa thôi, cũng sẽ bị lộ tẩy ngay.

Kim Vô Vọng lạnh lùng :

- Cũng khá, bọn người biết ta theo đến đây thì cũng là giỏi lắm !

Vương lân Hoa cười :

- Biết chứ, nếu không ai chịu tốn công dàn cảnh lớn lao làm chi cho mệt !

Từ trên nóc miếu, Kim Bất Hoán cười ha hả :

- Thật quả là thiên dương không chịu đi, cứ khăng khăng đâm đầu vào địa ngục !

Hắn nhảy xuống dòm sát mặt Kim Vô Vọng :

- Nước chảy vòng tròn mà...Kim Vô Vọng ơi, người đâu có dè ngày nay lại lọt vào tay ta nhỉ?

Kim Vô Vọng bấu môi :

- Có sao đâu !

Từ việc làm đến lời nói, Kim Bất Hoán nghĩ rằng Kim Vô Vọng nếu không sợ hãi, thì cũng hối hận hay giận dữ, thế nhưng thấy bộ mặt lạnh băng và lời nói tỉnh bơ ấy, làm cho hắn thất vọng...

Dẫu vậy hắn vẫn cố tình tìm cách lăng nhục và cố làm cho Kim Vô Vọng bị đau khổ dày vò, hắn đảo mắt cười khi :

- Theo được đến đây chắc người đặc ý lắm hả? Có lẽ người tự cho mình nhiều bản lĩnh lắm hả? Thế người có biết tại sao người theo được đến đây không?

Kim Vô Vọng nói :

- Không biết, sao?

Kim Bất Hoán nói chậm chậm :

- Không biết thì ta nói cho mà nghe chơi đỡ buồn, này nhé, trâm nè, hoa tai nè, khăn nè, dây đai nè, giày nè...Những thứ đó đâu phải Bạch Phi Phi để lại, mà chính là ta, ta đánh dấu dùm cho người đấy chứ !

Hắn nói thật mạnh, nhấn từng câu, cố làm cho Kim Vô Vọng tức tối, thế mà Kim Vô Vọng vẫn tỉnh khô :

- Rất hay

Kim Bất Hoán cười lớn :

- Điều đó tầm thường quý mà...Sao người lại đâm ra ngu thế? Bạch Phi Phi đã bị khống chế, cho dù có thể bỏ khăn, bỏ hoa tai đi, chứ đến giày thì làm sao cởi được? Bộ ta chết à?

Kim Vô Vọng cười nhạt :

- Nhưng bây giờ thì đáng lý người phải thấy người là kẻ đã chết !

Kim Bất Hoán cười :

- Đúng, ngày nọ người đã thả ta, nhưng đâu phải vì đó mà có thể sinh tình? Ta làm cho người phải thả ta đấy chứ? Đó là bản lĩnh của ta đấy chứ, có phải do lòng tốt của người đâu?

Kim Vô Vọng gật gù :

- Rất hay !

Kim Bất Hoán nhướng đôi mắt :

- Ngày bữa qua người thả ta, ngày nay ta thu sinh mạng của người, người không chua xót, không hối hận à? Hừ, hà hà...làm bộ lạnh lùng ngoài mặt làm chi? Trong lòng người đau khổ sắp chảy nước rồi mà !

Kim Vô Vọng vẫn như không :

- Từ trước đến nay ta chưa làm một việc gì mà phải hối hận cả !

Kim Bất Hoán cười khì khì :

- Từ trước đến nay không hối hận, nhưng bây giờ thì phải hối hận. Từ trước đến nay chưa chịu thua, nhưng bây giờ thì phải chịu thua...Người tự cho mình kẻ xuất chúng, thế nhưng nhất cử nhất động của người, đều lọt vào kế hoạch của chúng ta !

Kim Vô Vọng lim dim đôi mắt :

- Thế à?...

Kim Bất Hoán nói :

- Người cứ suy nghĩ lại xem, bọn ta đã dụ người đến đây, tất nhiên biết rằng người nhất thân nhất mã, chứ không có Trầm Lăng theo bên cạnh...

Kim Vô Vọng cười nhạt :

- Nếu có Trầm Lăng, thì người làm sao nên việc !

Kim Bất Hoán vỗ tay :

- Tự nhiên, bọn ta hay là ở chỗ đó chứ. hay ở chỗ là đoán đúng không có Trầm Lăng. Nhưng tại sao lại đoán đúng như thế? Tại sao lại tài quá như thế? Đó là chỗ người không hiểu nổi ...

Lần này thì Kim Bất Hoán đánh trúng một đòn. Quả thật đó là điều mà Kim Vô Vọng băn khoăn, nhưng bộ mặt hắc vẫn lạnh băng băng :

- Việc người làm sao ta biết được, đối với ta không quan hệ !

Kim Bất Hoán hơi khựng :

- Luôn việc ấy mà người cũng không muốn biết nữa à?

Kim Vô Vọng nhắm mắt không thềm nói...

Kim Bất Hoán nói lớn :

- Người không muốn biết, nhưng ta thì lại thích nói cho người biết !

Hắn muốn chọc giận Kim Vô Vọng, mà Kim Vô Vọng lại cứ phớt tỉnh như không. Càng lúc càng khó chịu, và cuối cùng, ngược lại, hắn bị Kim Vô Vọng chọc tức trở lại.

Giận quá, Kim Bất Hoán chụp lấy ngực áo Kim Vô Vọng, thét lên :

- Cho người biết, tại vì ta biết trước Trầm Lăng sẽ bị Cái Bang kéo nứ, đến nay nếu hần không chết, thì hần cũng không thoát thân được. Vì cái "Giang hồ đệ nhất bang " ấy đã bị bọn ta...

Vương lân Hoa cứ đứng cười xem hai người " chơi" nhau, đến bây giờ hần mới lên tiếng:

- Thôi, đủ rồi ! In như là Kim huynh nói có hơi nhiều?

Kim Bất Hoán cười vuốt đuôi :

- Vâng...vâng...tôi có...có nói hơi nhiều !

Hần buông ngực áo cho Kim Vô Vọng té dọi lưng xuống đất và cười ha hả :

- Nhưng dù sao hần cũng là kẻ sắp chết rồi, hần có nghe được gì cũng không nói lại được với ai. Nghe nhiều hơn chút cũng không có quan hệ...

Vương lân Hoa nói :

- Có quan hệ chứ sao lại không !

Kim Bất Hoán lật đật nói :

- Vâng, vâng, tiểu đệ sẽ không nói nữa !

Thấy dáng các của Kim Bất Hoán, Kim Vô Vọng biết rằng hần đã bị Vương lân Hoa mua đứt đi rồi...Và chuyện đó cũng dễ hiểu.

Kim Bất Hoán vốn là con người cầu lợi chứ không phải cầu danh, chuyện bị người mua chuộc làm tội mọi thì không phải là chuyện làm cho Kim Vô Vọng ngạc nhiên. Chuyện hơi lạ là chuyện Cái Bang, cứ theo cung cách của hai người thì nhất định Vương lân Hoa đã thọc tay vào chuyện đó.

Nhưng chẳng lẽ Cái Bang lại cũng bị Vương lân Hoa mua chuộc?

À...Kim Vô Vọng chợt nhớ ra. Đơn Cung và Âu Dương lân phải chăng vì bất phục Vương lân Hoa mà chết?

Nghĩ đến chuyện Cái Bang làm cho Kim Vô Vọng lo lắng vô cùng, tuy ngoài mặt vẫn lạnh lùng, nhưng trong lòng hết sức bối rối...

Vương lân Hoa lúc bấy giờ ngồi dựa nơi cửa miếu làm thỉnh, xem dáng sắc của hần, y như là đang đợi chờ một việc gì...

Qua một lúc, chợt nghe vó ngựa từ xa dồn dập. Vó ngựa dần dần đến nơi và dừng lại bên ngoài.

Tiếp liền theo có một giọng nói hơi nhỏ đưa vào :

- Kính thưa công tử, thuộc hạ đến đây phục lệnh.

Vương lân Hoa hỏi :

- Công chuyện đã xong hết chưa?

Người ở bên ngoài đáp :

- Thuộc hạ đã đưa Bạch cô nương đến chỗ, bây giờ thì có lẽ Bạch cô nương đã ngủ rồi.

Vương lân Hoa cười bằng một giọng hài lòng :

- Tốt lắm, suốt ngày hôm nay người đã quá cực khổ. Đó là việc đáng thưởng. Cứ đến tử lấy năm mươi lượng bạc, rồi cứ việc ăn chơi thỏa thích, sau nửa tháng, đến đây lãnh lệnh.

Người bên ngoài bằng một giọng vui mừng đáp :

- Đa tạ công tử !

Vương lân Hoa nói :

- Khoan, ta dặn. Người cứ việc ăn chơi, nhưng nhớ đừng có bép xép bậy bạ, đừng có gây sự lôi thôi. Và nhớ đừng để nhân vật giang hồ điều tra lý lịch, hiểu chưa?

Người bên ngoài thấp giọng :

- Dạ vâng, thuộc hạ không dám thế !

Vương lân Hoa cười :

- Hiểu thì tốt lắm. Người nên biết bản môn đối với thuộc hạ vốn đối đãi nhiều ân hậu, nhưng bất cứ ai phạm vào qui cũ, thì tự nhiên là bản thân phải khổ sở. Ta nói thế chắc người thừa biết !

Giọng bên ngoài cung cung kính kính :

- Dạ vâng, thuộc hạ rõ điều đó.

Vương lân Hoa vẫy tay :

- Tốt lắm, đi đi !

Sau một lúc, Vương lân Hoa vụt hỏi :

- Sao chưa đi? Có gì nữa không?

Người bên ngoài hỏi âm ớ :

- Dạ...dạ...thuộc hạ còn có...

Vương Lâm Hoa gắt :

Có việc sao không nói ngay?

Người bên ngoài nói :

- Thưa, có Triệu Minh đã xong việc ở Quý Châu, vừa về, cùng đến đây một lượt với thuộc hạ...

Vương Lâm Hoa hơi cau có :

- Đã đến sao lại ở ngoài...

Người bên ngoài nói:

- Dạ...dạ...Triệu Minh nói...nói không dám đến gặp công tử...

Vương Lâm Hoa gặng lại :

- Không dám? Hắn đã làm hư chuyện rồi à?

Người bên ngoài nói :

- Chuyến đi Quý Châu của Triệu Minh rất thuận lợi. Tổng Tam Lão ở Quý Châu trong vòng hai ngày đã giao đủ năm ngàn lượng bạc, số bạc đó cũng đã được mang về.

Vương Lâm Hoa hừ một tiếng :

- Đã thế thì hắn là kẻ có công, thế sao lại không dám đến gặp ta?

Người bên ngoài hơi ấp úng :

- Hắn...Có một một việc nhờ thuộc hạ thưa lại công tử...

Vương Lâm Hoa gắt lớn :

- Thì cứ nói đi chứ chuyện gì mà ấp a ấp úng như vậy?

Người bên ngoài nói :

- Triệu Minh và...và Bình Nhi, một trong số Mục Nữ của Thái phu nhân, hai người ấy tình đầu ý hợp, nên nên...

Vương Lâm Hoa gắt :

- Nên nên làm sao?

Người bên ngoài nói mau :

- Dạ Bình Nhi đã có thai, bây giờ...

Vương Lâm Hoa hừ một tiếng gằn gằn :

- Ta biết rồi, khỏi nói !

Ngưng một giây, Vương Lâm Hoa chợt mỉm cười và nói thật hòa hoãn :

- Đó là một tin vui, sao hắn lại không dám gặp ta? Mau gọi hắn vào đây.

Như có vẻ sững sốt, người bên ngoài lặng thinh một lúc rồi mới " dạ "...

Qua một lúc nữa, có giọng nói của một gã thiếu niên :

- Triệu Minh xin tham kiến công tử...

Wương Lâm Hoa mỉm cười :

- Chuyển đi Quý châu này người quả là khổ nhọc.

Triệu Minh cung kính :

- Thừa công tử, đó là bốn phận của thuộc hạ !

Wương Lâm Hoa cười:

- Chuyện của người, ta biết cả rồi. Không ngờ con người xem thật thà như người mà cũng " ái tình " ra phết...à, cái chuyện tình ái của thiếu niên là một chuyện đáng hoan nghinh...

Không hiểu rõ được ý chủ, Triệu Minh cứ lắp bắp :

- Dạ...dạ...mong công tử thứ tội...

Wương Lâm Hoa cười :

- Bình Nhi ngày thường xem có vẻ lạnh lạnh lạt lạt thế mà vẫn bị người xỏ mũi...Xem thế đủ biết bản lĩnh của người cũng khá lắm, ta vẫn phải lé mắt với người đấy...

Như không nén nổi vui mừng, gã Triệu Minh cũng cười :

- Người ta thường nói " chủ nào tớ nấy", thuộc hạ được gần công tử, tài ít nhiều cũng học điều hay...

Wương Lâm Hoa cười lớn :

- Hay, hay ! "chủ nào tớ nấy"...Té ra chuyện ái tình của người là do người học được ở ta...

Trong tiếng cười, Vương Lâm Hoa vùng đứng dậy và bắn thẳng ra ngoài như một mũi tên và giọng hắn vụt biến thành lạnh ngắt :

- Người bằng vào đâu mà xứng học ở ta chứ !...

Hắn vừa nói dứt thì tiếng của Triệu Minh rú lên thê thiết...và Vương Lâm Hoa lại thông thả quay vào ngồi dựa vào khung cửa như cũ. Mặt gã vẫn bình thản y như không có chuyện gì xảy ra cả...

Bốn bên lại im lặng. Thứ im lặng chết chóc...

Vương Lâm Hoa mặt vẫn tỉnh khô, nhưng mũi hắt lại thở dài và nói chậm chậm :

- Mang thi thể của Triệu Minh đi...chôn cất tử tế cho hắn. Xong, đến tử lấy hai trăm lượng cho Đình Nhi, nói với nó rằng Triệu Minh đã tử nạn trong công tác Quý Châu !

Giọng nói của gã bên ngoài hồi nãy, hơi run :

- Dạ...vâng...vâng...

Hắn chỉ nói mấy tiếng mà răng bắn đánh vào nhau côm cốp...

Kim Vô Vọng chứng kiến từ đầu đến cuối, mặt vẫn lạnh lùng, nhưng lòng nghe xao xuyến...

Cho đến bây giờ Kim Vô Vọng mới biết tổ chức thuộc hạ của Vương Lâm Hoa chẳng những rộng lớn mà lại còn chặt chẽ và kỷ luật nghiêm khắc đến nỗi sợ...

Bằng vào tuổi nhỏ như Vương Lâm Hoa mà bản lĩnh như thế ấy, Kim Vô Vọng chợt thấy mình đã đánh giá không đúng giá trị của hắn, đã xem hắn quá nhẹ...

Hắn thật không dè Vương Lâm Hoa lại có những âm mưu quá lớn lao như thế...

Rõ ràng gã thiếu niên này là một mối lo lớn cho giang hồ, ngay bây giờ nếu không ai trừ hắn, thì sau này sóng gió sẽ dậy lên một cách dữ dội...

Thình lình chợt nghe tiếng gió khua lên...

Vương Lâm Hoa cười :

- Hay lắm, cũng đã về đến đây à?

Bóng người nhoáng lém, một gã đại hán áo đen, dáng dấp hung hãn lao thẳng vào cửa miếu...

Kim Vô Vọng hơi rúng động...

Môn hạ của Vương Lâm Hoa lại có kẻ khinh công đến mức đó sao?

Liếc qua thấy kẻ đó là một con người thấp mà lại ốm, gã mặc chiếc áo đen dài quần chật bó mình, trên đầu trùm vương vãi đen, chỉ lộ hia con mắt ngời ngời...

Tia mắt lạnh của hắn liếc thấy Kim Vô Vọng, hắn cười :

- Hay quá, không dè người lại đến sớm hơn ta !

Vương Lâm Hoa hỏi :

- Biết hắn à?

Gã áo đen cười :

- Vừa rồi tôi dùng kế " Kim Thiên Thoát Xác", thì hắc và gã họ Trầm lại dùng kế " nửa cầm nửa thả " để lừa tôi, may mà tôi không mắc bẫy chúng !

Vương Lâm Hoa cười lớn :

- Giá mà mắc bẫy thì thật là khốn đốn đấy.

Và hắc lại hỏi :

- Tại sao đến bây giờ mới về?

Gã áo đen nói :

- Tên này đi thật còn gã họ Trầm thì ẩn lại...Há, kể ra thì hắc khá là kiên nhẫn,hắc nấp mãi không động đây...

Vương Lâm Hoa cười :

- Tôi đã nói mà, tên Trầm Lãng nó chịu đựng giỏi lắm.

Gã áo đen cười nhỏ :

- Thế nhưng cái Chu cô nương ấy lại kiên nhẫn không nổi, cô ta chạy đến kêu réo om sòm, Trầm Lãng biết giằng bẫy không xong đành phải bỏ đi.

Vương Lâm Hoa cười :

- Vậy thì phải cảm ơn nàng chứ !

Gã áo đen nói :

- Đúng, nếu không nhờ nàng, có lẽ tôi khó mà thoát thân lắm.

Vương Lâm Hoa nhìn ra ngoài trời, dạng sắc trầm ngâm :

- Cứ tính theo thì giờ đã định thì bọn Cái Bang bây giờ có lẽ đã đối đầu với Trầm Lãng rồi.

Kim Bất Hoán có vẻ băn khoăn :

- Không biết kết quả ra sao?

Vương Lâm Hoa cười :

- Với số người của Cái Bang đó cũng khó mà làm gì Trầm Lãng, nhưng riêng với Từ Nhược Ngu thì nhất định là kết quả.

Kim Bất Hoán nói :

- Nhưng...nếu Trầm Lãng biết...

Vương Lâm Hoa lại cười :

- Hắn biết thì sao? Ta có thể lợi dụng việc hắn và Cái bang tri kéo với nhau. Khó là khó cho Cái bang chứ đâu đã ăn thua đến mình !

Kim Bất Hoán vỗ tay :

- Công tử tính toán như thần, đệ thật phục lần luôn...

Ba người cứ nói chuyện tách bạch với nhau, nói không có gì ẩn ý hay dấu diếm, nói y như không có Kim Vô Vọng nơi đó.

Thấy cung cách đó, Kim Vô Vọng biết ngay rằng hôm nay họ sẽ giết mình. Hiểu rõ như thế, nhưng vẻ mặt hắn vẫn lạnh băng.

Đồng lửa giữa miếu càng cháy sáng, than càng rực lên, tiếng nổ tách tách đều đều, và sự có mặt của đông người như thêm sự ầm cúng. Chỉ có kẻ cá chậu chim lồng là thấy lạnh và đơ coi. Kim Vô Vọng khẽ nhếch môi cười...

Màn đen xám của đêm tuyết đó lọt dần, từ phương đông bắt đầu giăng giăng mấy vệt mây ngang...

Vương lân Hoa đi qua đi lại nơi cửa, miệng lẩm bẩm :

- Sắp về...sắp về rồi.

Qua một lúc, quả nhiên nghe tiếng động...

Gã áo đen đứng dậy :

- Đúng rồi, họ về đó !

Tiếp liền theo, ba gã ăn mày hấp tấp đi vào.

Đi đầu là một người tóc râu hoa râm, gương mặt hồng hào, lưng đeo túi vào hàng bát, cửu phẩm Cái Bang.

Kim Vô Vọng nhận ra ngay đó là một trong " Tam Lão Cái Bang " Tả Công Long.

Điều khó hiểu là con người nổi tiếng nghĩa nhân như Tả Công Long Thế sao lại cũng bị Vương lân Hoa mua chuộc...

Vương lân Hoa mỉm cười lễ phép vòng tay :

- Bang Chủ chắc là mệt lắm.

Tả Công Long cười sảng khoái :

- Công tử đừng xưng hô như thế chứ. Lão phu có thể đảm đương chức vụ Bang Chủ hay không vẫn chưa biết chắc, nếu công tử gọi thế thì thật lão phu áy náy quá.

Kim Bất Hoán cười hùa :

- Ngay bây giờ Tả huynh hãy chưa ngồi vào chiếc ghế Bang Chủ nhưng hia chướng ngại vật nguy hiểm đã trừ rồi, lại có Vương công tử ủng hộ bên trong, thì ngôi vị Bang Chủ đã là vật trong túi của Tả huynh rồi còn gì nữa !

Tả Công Long vỗ vai Kim Bất Hoán :

-Ồ...Thế thì còn nói...Nếu đệ bắt đầu nhận chức, thì cái ngôi "Chấp Pháp Trưởng Lão" của Cái Bang ngoài Kim huynh ra, đâu còn ai xứng đáng !

Kim Bất Hoán cười híp mắt :

-À...à...nhưng "Chấp Pháp Trưởng Lão" thì mỗi tháng được cấp bao nhiêu "công tác phí" nhỉ?

Tả Công Long nhăn mặt :

- Kim huynh nói đùa hoài...Kim huynh cần bao nhiêu thì đệ phải thù phụng bấy nhiêu chứ!

Kim Bất Hoán cười khì khì :

- Như thế thì đệ xin cảm tạ trước lão huynh !

Vương lân Hoa hỏi :

- Không biết Bang Chủ đã kết thúc câu chuyện ấy ra sao?

Tả Công Long cười :

- Tuy không thập toàn thập mỹ, nhưng cũng không làm chư vị thất vọng. Đệ đã cho thuộc hạ giở lại Từ Nhược Ngu năm đao !

Vương lân Hoa gật gù :

- Năm đao thì cho dầu cho tiên phật cũng không hồi mạng được !

Kim Bất Hoán đậm chân tạc lưỡi :

- Không hiểu sao cái mạng của cái thằng quỷ nhỏ đó lại dài như thế !

Có lẽ trong đời, cái người làm cho Kim Bất Hoán sợ hơn hết là Trầm Lăng. Hắn làm nhiều việc làm thiên hạ phải nhức đầu, nhưng nếu gặp Trầm Lăng thì cái kẻ nhức nhối muốn chết ấy lại là hắn.

Đêm đêm ngày ngày, hắn cứ cầu nguyện cho Trầm Lăng mau chết, thế mà Trầm Lăng lại cứ trơ ra không chết...Mà thật ra, chuyện mong Trầm Lăng chết cũng không riêng gì hắn, còn phải kể đến họ Vương...

Trầm ngâm một lúc, Vương lân Hoa vụt cười...

Kim Bất Hoán hỏi :

- Chi thế?

Vương lân Hoa nói :

- Kim huynh đừng có thất vọng, sang năm, ngày này, sẽ là ngày cúng giỗ Trầm Lăng đấy !

Kim Bất Hoán mừng ra mặt :

- Thật à?

Vương lân Hoa nói :

- Tôi đâu có hi nào nói dối đâu !

Kim Bất Hoán hỏi :

- Nhưng kế hoạch của công tử như thế nào nói cho đệ mừng coi?

Vương lân Hoa nói thật chậm như một vấn đề chắc mêm :

- Trong vòng một giờ sua nữa, Trầm Lăng sẽ đến đây.

Tả Công Long hỏi :

- Làm sao có thể biết chắc?

Vương lân Hoa cười :

- Dầu trong trường hợp nào hãn cũng phải đến tìm Kim Vô Vọng và Bạch Phi Phi, có phải thế không?

Kim Bất Hoán nói :

- Chuyện đó thì hãn rồi !

Vương lân Hoa nói :

- Nhưng Kim Vô Vọng và Bạch Phi Phi ở đâu, bây giờ hãn chưa mò ra manh mối !

Kim Bất Hoán hỏi ngay :

- Đã không biết manh mối thì làm sao hãn lại đến đây?

Vương lân Hoa nói :

- Đã không có manh mối để phăng dò, thì tự nhiên là bạ đâu đi đó, được phăng...được cái phăng...Nếu là Kim huynh thì Kim huynh sẽ đi đâu?

Bị hỏi thành linh, Kim Bất Hoán ấp úng.

Vương lân Hoa cười :

- Nếu đệ là Trầm Lăng, thì chỉ có một con đường là theo dấu các vị Cái Bang. Bởi vì nếu không tìm được Kim Vô Vọng, Bạch Phi Phi, thì ít ra cũng bắt từ cái mốc Cái Bang mà dò tới.

Tả Công Long gật gù :

- Sự xét đoán của công tử quả tôi không theo kịp !

Kim Bất Hoán vẫn băn khoăn :

- Nhưng nếu hắn đến đây thì...thì làm sao?

Vương lân Hoa nói :

- Võ công của Trầm Lăng thật khó mà lường được. Cho nên đối phó với hắn, chúng ta chỉ phải dùng trí. Hắn đến, ta phải làm cho hắn mắc bẫy...

Kim Bất Hoán cau mày :

- Cái thằng tiểu quỷ đó sáng mắt lắm, khó mà làm hco nó dính bẫy...

Vương lân Hoa cười :

- Kim Vô Vọng không phải là mưu trí sao? Thế mà còn bị mình bắt được...và đã lừa được Kim Vô Vọng thì tại sao lại không lừa được Trầm Lăng chứ?

Kim Vô Vọng cười nhạt :

- Cơ trí của ta một, cơ trí của Trầm Lăng hơn gấp trăm lần. Băng vào cái thủ đoạn ma quỷ của người, mà muốn lừa được hắn thì là chuyện mò trăng đáy bể !

Vương lân Hoa cười nhạt :

- Kế thứ nhất không được thì kế thứ hai...

Hắn nhìn sững Kim Vô Vọng, tia mắt bắn ra cực kỳ độc ác và vụt cười sằng sặc:

- Ta dùng kế này có lẽ phải mượn tạm của người một vật...

Kim Vô Vọng giận dữ :

- Ngày nay ta đã bị vào tay người, ta thà chết chứ không chịu nhục...

Vương lân Hoa mỉm cười, dịu dàng :

- Kim đại hiệp là một bậc kỳ tài, thông minh tuyệt đỉnh tại hạ đáng đâu vô lễ...

Quay qua Kim Bất Hoán, hắn hất hàm :

- Phải không Kim huynh?

Kim Bất Hoán cười nịnh :

- Phải phải !

Vương Lâm Hoa cũng cười theo :

- Tuy nhiên, nói đi rồi nói lại, Kim đại hiệp đã ở trong tay tại hạ, cho dầu tại hạ muốn lãng nhục thì Kim đại hiệp làm gì?...

Và hắn cũng quay qua Kim Bất Hoán, hất hàm :

- Có phải vậy không Kim huynh?

Kim Bất Hoán cười trơ trẽn :

- Phải phải !

Kim Vô Vọng giận quá, nhưng nghĩ rằng không nói...

Kim Bất Hoán nhướng nhướng mắt :

- Kim Vô Vọng, nay thì chắc ngươi đã thấy được đối thủ rồi chứ? Những cái dữ dằn của ngươi có thể làm cho ta sợ, chứ đối với Vương công tử của ta thì có nhằm nhè gì...Ngươi tuy là bạn thân của Trầm Lăng, nhưng Trầm Lăng thì có ký lô nào đối với Vương Công Tử của ta đâu !...Ngươi tuy là môn hạ của Khoái Lạc Vương nhưng đối với Vương công tử của ta Khoái Lạc Vương...

Vương Lâm Hoa xua tay :

- Thôi đủ rồi !

Và hắn mỉm cười nói tiếp :

- Nói đến Khoái Lạc Vương, tại hạ sực nhớ đã quên cho Kim đại hiệp hay một chuyện...Cái vị sứ giả "đồng liêu" của Kim đại hiệp, cái vị chuyên đi trộm phấn bẻ hoa ấy mà, có lần cũng đã lọt vào tay tại hạ, nhưng tại hạ đã thả hắn rồi. Thật sự thì tại hạ cũng chẳng tốt lành gì đâu, chỉ vì...chỉ vì tại sao Kim đại hiệp biết không?

Kim Vô Vọng cắn răng không thềm hỏi...

Vương Lâm Hoa lại cười :

- Tại hạ thả hắn về chỉ vì muốn hắn cho Khoái Lạc Vương hay rằng Kim đại hiệp đã...phản. Và thủ đoạn của Khoái Lạc Vương đối với những kẻ phản như thế nào, có lẽ Kim đại hiệp rõ hơn tại hạ !

Kim Bất Hoán cười hắc hắc :

- Cho nên ngươi mà lọt vào tay Vương công tử của ta rồi thì kể như cuộc đời của ngươi bế mạc !

Vương Lâm Hoa bước lại gần cửa nhìn ra ngoài trời, miệng hắn lẩm bẩm :

- Trầm Lăng ơi, ao lại đến chậm thế? Ta đang tưởng nhớ ngươi đây !...

Vừa thức Trầm Lăng đuổi theo, Chu Thất Thất lại vừa cau mặt :

- Nhưng mà biết theo ngã nào đây !...

Và nàng lại nói :

- Tòì thấy hướng Kim đại ca đi, nhưng không biết đi đâu...

Trầm Lăng nhìn đăm đăm phía trước, lẳng lặng làm thỉnh...

Chu Thất Thất dậm chân :

- Sao? Tỉnh sao?

Trầm Lăng nói trong đang suy nghĩ :

- Nhóm môn đệ Cái Bang đi về hướng này, dấu chân họ còn in rõ...

Chu Thất Thất gắt :

- Kỳ không? Anh mới nói vấn đề trọng yếu là Kim đại ca, thế thì dấu chân ăn mày chó đó mới cũ có ăn thua gì?

Trầm Lăng nói :

- Kim huynh không tìm được, nhóm môn hạ Cái Bang lại đi cùng một hướng...mình cứ theo đó, biết đâu chừng lại gặp Kim huynh...

Chu Thất Thất vỗ tay :

- Phải rồi, thông minh lắm. Mình cứ theo dấu này đi, nếu không tìm được Kim đại ca thì cũng gặp cái đám ăn mày chó đó, tra cho lời chuyện bí mật...

Trầm Lăng gật đầu, nhưng vẫn đứng y một chỗ...

Chu Thất Thất trở mắt :

- Sao hồng đi?

Trầm Lăng nói :

- Chưa ổn đâu...

Chu Thất Thất hỏi :

- Sao vậy?

Ngần ngừng một lúc, Trầm Lăng nói :

- Bạch Phi Phi bị bắt không chừng lại có dính líu với nhóm Cái Bang và việc Cái Bang có biến, việc bí mật của Từ Nhược Ngu không chừng lại có dính líu với Kim Bất Hoán...Nhưng chuyện này tuy diễn biến không giống nhau, không ăn nhằm gì với nhau, nhưng có thể chỉ do một người chủ sự, người đó không chừng lại là...

Chu Thất Thất hỏi dồn :

- Không chừng là ai? Khoái Lạc Vương? Vương Lâm Hoa?...

Trầm Lăng gật đầu :

- Phải, Vương Lâm Hoa !

Chu Thất Thất hỏi :

- Cho là hắn đi, rồi sao?

Trầm Lăng nói :

- Chuyện này nếu là do Vương Lâm Hoa chủ sự, thì nếu chúng ta mò theo dấu này ắt sẽ lọt vào bẫy hắn...Vương Lâm Hoa là một con người giảo hoạt, có thể nói trong thiên hạ chỉ có hắn là kẻ gian trá hiểm độc nhất. Hành động của ta nếu lọt vào ý liệu của hắn, thì sự giăng bày mưu kế dọc theo con đường này cực kỳ nguy hiểm...

Chu Thất Thất mở tròn đôi mắt sững sờ một lúc rồi nàng vụt bật cười :

- Sự đoán chính xác của anh thì ai cũng chịu thua rồi, nhưng có lẽ anh vướng vào cái bệnh tính toán thái quá. Cứ nói như anh thì chắc mình phải đứng lì một chỗ !

Trầm Lăng mỉm cười :

- Thần cơ diệu toán của Gia Cát Khổng Minh thì ai cũng có nghe, nhưng căn bản trong đời ông là "cẩn thận", điều đó thì cô có nghe chứ?

Chu Thất Thất sặc cười :

- Ê...ê...mắc cỡ...dám đem mình mà so với Gia Cát Khổng Minh !...

Trầm Lăng cười :

- Không phải so sánh, mà là muốn học cái đức " cẩn thận". Và có khi được ý niệm như thế rồi là đi !

Nói dứt, Trầm Lăng tung mình đi trước...

- - - Vietkiem.com- - -